

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.01.2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, ECLI:CZ:NS:2007:7.TDO.1480.2006.1

Číslo: 6/2008

Právní věta: Jestliže ke spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák. došlo jediným jednáním pachatele, jímž v určité době a na určitém místě prodával omamné či psychotropní látky více osobám, pak jejich prodej ve vztahu k jednotlivým osobám nepředstavuje dílčí útoky pokračujícího trestného činu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. a § 12 odst. 12 tr. ř. Pokud se za této situace v průběhu trestního stíhání v popisu skutku pouze změni (upřesní) okruh osob, kterým pachatel prodával omamné nebo psychotropní látky, oproti vymezení těchto osob v usnesení o zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1 tr. ř.) či v obžalobě [§ 177 písm. c) tr. ř.], pak taková změna není důvodem k postupu podle § 160 odst. 5 tr. ř., tj. k zahájení trestního stíhání pro další skutek.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.11.2006

Spisová značka: 7 Tdo 1480/2006

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů, Obžalovací zásada, Pokračování v trestném činu, Totožnost skutku, Zahájení trestního stíhání

Předpisy: § 12 odst. 12 tr. ř.

§ 160 odst. 1 tr. ř.

§ 160 odst. 5 tr. ř.

§ 187 odst. 1 tr. zák.

§ 2 odst. 8 tr. ř.

§ 220 odst. 1 tr. ř.

§ 89 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného C. H. T. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 4. 2006, sp. zn. 39 To 27/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 71 T 266/2003.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 71 T 266/2003, byl obviněný C. H.

T. uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. a za tento trestný čin byl odsouzen mimo jiné k trestu odnětí svobody v trvání 3 roky, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a k trestu vyhoštění ve výměře 6 let.

Obviněný spáchal uvedený trestný čin společně s obviněným P. C. T. tím, že v blíže nezjištěné době od srpna 2002 do 10. 7. 2003 v O. poskytovali za úplatu omamnou látku heroin dalším osobám, z nichž byly ustanoveny níže uvedené osoby, když L. B. v přesně nezjištěném počtu případů prodali přesně nezjištěné množství této látky za celkovou částkou minimálně 150 000 Kč a M. P. v nejméně 70 případech prodali omamnou látku heroin za celkovou částku 30 000 Kč, a obviněný C. H. T. dále prodal ve 40 případech omamnou látku heroin i D. H. za celkovou částku 16 000 Kč, přičemž omamná látka heroin je zařazena do seznamu IV. podle jednotné Úmluvy o omamných látkách v příloze č. 3 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný C. H. T. odvolání směřující proti všem jeho výrokům. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 4. 2006, sp. zn. 39 To 27/2006, z podnětu odvolání obviněného zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b) a d) tr. ř. napadený rozsudek ve vztahu k tomuto obviněnému v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák. Za tento trestný čin byl obviněný odsouzen mimo jiné k trestu odnětí svobody v trvání 2 roky, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem, a k trestu vyhoštění ve výměře 5 let.

Obviněný spáchal podle rozsudku odvolacího soudu trestný čin tím, že v přesně nezjištěné době od srpna 2002 do 10. 7. 2003 v O. spolu s dalším pachatelem, který je stíhán samostatně, prodal M. P. nejméně v 70 případech v přesně nezjištěném množství omamnou látku heroin ve směsi s kofeinem a paracetamolem za celkovou částku nejméně 30 000 Kč, přičemž omamná látka heroin je zařazena do seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách v příloze č. 3 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 167/1998 Sb.“).

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal obviněný C. H. T. prostřednictvím svého obhájce dovolání opírající se o důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle obviněného bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro jiný skutek, než pro který byla podána obžaloba a jímž byl následně uznán vinným. Zároveň podle názoru obviněného nebylo rozhodnuto o skutku, pro který bylo proti němu zahájeno trestní stíhání. S poukazem na ustanovení § 12 odst. 12 tr. ř. považuje obviněný za dílčí útok pokračujícího trestného činu prodej heroinu každé konkrétní osobě, a proto měl být podle § 160 odst. 1 tr. ř. v usnesení o zahájení trestního stíhání popsán každý dílčí skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání měl být natolik určitý, aby v budoucnu nemohlo dojít k porušení zásady „ne bis idem“.

Z těchto důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v příslušné části a aby věc přikázal státnímu zástupci Okresního státního zastupitelství v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně ve svém vyjádření k dovolání obviněného C. H. T. uvedla, že v posuzované věci se prolíná hmotně právní a procesní problematika skutku. Podle trestního práva hmotného jde o to, zda popis skutkových okolností obsažený v příslušných rozhodnutích zakládá jeden skutek nebo dva samostatné skutky spáchané ve vícečinném souběhu. Podle nejvyšší státní zástupkyně z hlediska hmotně právního pojetí nedošlo ke změně v chápání pokračování v trestném činu. Novelou trestního řádu, která byla provedena zákonem č. 265/2001 Sb. s účinností od 1. 1. 2002, však došlo u pokračování v trestném činu ke zcela jinému vymezení skutku v trestním řádu, než jak byl dosud

chápan, zejména pokud jde o totožnost skutku. O dílčím útoku pokračujícího trestného činu lze totiž nyní meritorně rozhodovat, jen pokud bylo pro každý takový skutek samostatně zahájeno trestní stíhání. Nejvyšší státní zástupkyně vytkla odvolacímu soudu, že nepřisvědčil odvolacím námitkám obviněného ohledně nedodržení totožnosti skutku, přičemž i kdyby byl skutek vyčerpávajícím způsobem popsán v obžalobě, nedostatky týkající se „sdělení obvinění“ není možné napravit ani rozhodnutím soudu v hlavním líčení. Nejvyšší státní zástupkyně považuje námitku vytýkající nedodržení totožnosti skutku sice svým charakterem za procesní námitku, ale s ohledem na skutečnost, že obviněný nemá jiný opravný prostředek k dispozici, navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě i rozsudek Okresního soudu v Ostravě, jakož i všechna další obsahově navazující rozhodnutí, a aby přikázal Okresnímu soudu v Ostravě věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud dospěl mimo jiné k následujícím závěrům.

Obviněný C. H. T. uplatňoval námitky ohledně totožnosti skutku již v předchozích stádiích trestního řízení, přičemž zejména odvolací soud se s nimi ve svém rozhodnutí přesvědčivě vypořádal. Opakovali obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, s nimiž se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. [5 Tdo 86/2002](#), publikované pod č. T 408. v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek č. 17). K tomuto závěru dospěl Nejvyšší soud i v trestní věci obviněného C. H. T.

Jak zjistil Nejvyšší soud z trestního spisu v posuzované věci, trestní stíhání obviněného C. H. T. (a spoluobviněného P. C. T.) bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno dne 10. 7. 2003, kdy obviněný převzal usnesení o zahájení trestního stíhání pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák. a pro trestný čin šíření toxikomanie podle § 188a odst. 1 tr. zák., kterých se měl dopustit tím, že „v době od počátku prosince 2002 do současné doby na území města O. prodával dalším osobám doposud nezjištěné množství drogy heroin za dosud neupřesněnou částku, např. L. V., který od nich koupil za uvedené období nejméně 10 ks tzv. psaníček s heroinem, každé v ceně 400 Kč, tedy celkem za částku 4 000 Kč, přičemž droga heroin (diacetylmorfin) je zařazena mezi omamné látky v seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách v příloze č. 3 k zákonu č. 167/1998 Sb.“.

Následně byl obviněný C. H. T. dne 6. 11. 2003 podle § 160 odst. 6 tr. ř. upozorněn na to, že došlo ke změně v popisu skutku, z něhož byl obviněn, když měl trestné činy spáchat tím, že „v přesně nezjištěné době od srpna 2002 do 10. 7. 2003 na území města O. spolu s obviněným P. C. T. prodávali dalším osobám dosud nezjištěné množství drogy heroin za dosud neupřesněnou částku, a to zejména osobě vystupující jako svědek podle § 55 odst. 2 tr. ř. pod jménem J. K., který u nich zakoupil přesně nezjištěné množství této látky za celkovou částku minimálně 150 000 Kč, a M. P. doposud nezjištěné množství drogy heroin za dosud nezjištěnou částku, přičemž droga heroin (diacetylmorfin) je zařazena mezi omamné látky v seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách v příloze č. 3 k zákonu č. 167/1998 Sb.“. Dne 18. 12. 2003 byl obviněný C. H. T. podle § 176 odst. 2 tr. ř. upozorněn na změnu právní kvalifikace, když státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě posoudil předmětný skutek jako trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., přičemž právní kvalifikaci trestného činu šíření toxikomanie podle § 188a odst. 1 tr. zák. ponechal beze změny.

Dne 18. 12. 2003 byla na obviněného C. H. T. podána obžaloba pro trestné činy nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. a šíření toxikomanie podle § 188a odst. 1 tr. zák., které měl obviněný C. H. T. spáchat společně s obviněným P. C. T. tím, že „v přesně nezjištěné době od měsíce srpna 2002 do 10. 7. 2003 na území města O.

prodávali omamnou látku heroin J. K. v přesně nezjištěném počtu případů a přesně nezjištěné množství této látky za celkovou částku minimálně 150 000 Kč a M. P. nejméně v 70 případech za celkovou částku 30 000 Kč, přičemž omamná látka heroin je zařazena do seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách v příloze č. 3 zákona č. 167/1998 Sb.“.

Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2005, sp. zn. 71 T 266/2003, byl obviněný C. H. T. uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., který spáchal spolu s obviněným P. C. T. tím, že „v přesně nezjištěné době od měsíce srpna 2002 do 10. 7. 2003 na území města O. poskytovali omamnou látku heroin za úplatu dalším osobám, z nichž byly ustaveny níže uvedené osoby, když J. K. v přesně nezjištěném počtu případů prodali přesně nezjištěné množství této látky za celkovou částku minimálně 150 000 Kč a M. P. nejméně v 70 případech prodali omamnou látku heroin za celkovou částku 30 000 Kč, a obviněný C. H. T. dále prodal ve 40 případech omamnou látku heroin i D. H. za celkovou částku 16 000 Kč, přičemž omamná látka heroin je zařazena do seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách v příloze č. 3 zákona č. 167/1998 Sb.“. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. 1 To 756/2005, byl napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a) a c) tr. ř. zrušen a podle § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Po provedeném dokazování byl obviněný C. H. T. rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 71 T 266/2003, uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. za shora popsané jednání.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 4. 2006, sp. zn. 39 To 27/2006, z podnětu odvolání obviněného zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b) a d) tr. ř. tento rozsudek ve vztahu k obviněnému C. H. T. v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák., který spáchal tím, že „v přesně nezjištěné době od srpna 2002 do 10. 7. 2003 v O. spolu s dalším pachatelem, který je stíhán samostatně, prodal M. P. nejméně v 70 případech v přesně nezjištěném množství omamnou látku heroin ve směsi s kofeinem a paracetamolem za celkovou částku nejméně 30 000 Kč, přičemž omamná látka heroin je zařazena do seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách v příloze č. 3 zákona č. 167/1998 Sb.“.

Nejvyšší soud především podotýká, že je třeba rozlišovat odlišné pojmy „skutek“ a „popis skutku“. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Naproti tomu popis skutku je slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení je významný samotný skutek, a nikoli jeho popis, protože trestní stíhání se vede ohledně skutku, a nikoli ohledně popisu skutku.

V souladu s obžalovací zásadou vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 8 tr. ř., která je dále rozvedena v ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř., může soud rozhodnout jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Podle § 176 odst. 2 tr. ř. může být obžaloba podána jen pro skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 tr. ř. Trestní stíhání lze zahájit za podmínek uvedených v § 160 odst. 1 tr. ř. jen usnesením o zahájení trestního stíhání, jehož výrok musí obsahovat zejména popis skutku, z něhož je osoba obviněna, a to tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Především je tedy nutné uvést ty znaky, které dostatečně konkretizují skutek, tj. přesné označení osoby obviněného, místo a čas, kdy se skutek stal, způsob jeho provedení charakterizující jednání pachatele a jeho zavinění, následek a případně další okolnosti, které jej charakterizují. Ve výroku usnesení o zahájení trestního stíhání však nemusí být v popisu skutku uvedeny veškeré skutečnosti, protože v době zahájení trestního stíhání nejsou ještě všechny okolnosti skutkového děje známy a prokázány.

V popisu skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného C. H. T. je zejména uvedeno, že

obviněný „v době od počátku prosince 2002 do současné doby (tj. do 10. 7. 2003) na území města O. prodával dalším osobám doposud nezjištěné množství drogy heroin za dosud neupřesněnou částku ...“, přičemž již v přípravném řízení byla na základě prováděného dokazování označena osoba (M. P.), které obviněný omamnou látku prodával, a upřesněna byla i doba spáchání skutku (od srpna 2002 do 10. 7. 2003). Na tuto okolnost byl obviněný upozorněn dne 6. 11. 2003, aby tak mohl proti těmto skutečnostem zaměřit svou obhajobu již během přípravného řízení. Nejvyšší soud upozorňuje, že pokud v podstatě nadbytečně z hlediska totožnosti skutku byly tyto skutečnosti uvedeny v upozornění na změnu v popisu skutku ze dne 6. 11. 2003 s odkazem na § 160 odst. 6 tr. ř., nešlo o rozšíření trestního stíhání o další skutek, ale pouze o upřesnění dalších údajů tento skutek konkretizujících, jak se poté správně stalo i v obžalobě a v odsuzujícím rozsudku odvolacího soudu. Trestní stíhání proti obviněnému tak nebylo vedeno pro další skutky, jak se obviněný mylně domnívá, ale pro týž skutek, když byla pouze náležitě konkretizována jak osoba, které obviněný prodával omamnou látku, tak doba, kdy tak činil. Totožnost skutku byla zachována jednáním obviněného, které spočívalo v neoprávněném prodeji omamné látky jinému, čímž obviněný naplnil jeden ze znaků skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák. Pokud jde o další znak této skutkové podstaty spočívající v prodeji drogy „jinému“, byl uveden v usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného tak, že „prodávali (společně se spoluobviněným) dalším osobám doposud nezjištěné množství drogy heroin“. V průběhu trestního stíhání bylo jen upřesněno, komu byla droga prodávána.

Obžaloba byla podána pro skutek popsáný tak, že obviněný C. H. T. „v přesně nezjištěné době od měsíce srpna 2002 do 10. 7. 2003 na území města O. prodával omamnou látku heroin ... také M. P. nejméně v 70 případech za celkovou částku 30 000 Kč ...“.

Je sice pravdou, že takto nebyl skutek popsán v usnesení o zahájení trestního stíhání, avšak z hlediska zachování totožnosti skutku není ani taková podrobná konkretizace na počátku trestního stíhání nutná, neboť je logické, že právě tyto skutečnosti jsou v průběhu řízení předmětem dokazování a jsou podle výsledků trestního řízení postupně zjišťovány, jak se také i v průběhu trestního stíhání obviněného C. H. T. skutečně stalo. Nejvyšší soud v této souvislosti připomíná, že – jak vyplývá z obžalovací zásady rozvedené v ustanovení § 220 odst. 1, 3 tr. ř. – vázanost soudu obžalobou se týká pouze toho, o jakém skutku soud rozhoduje. Popisem skutku ve smyslu jeho slovního vyjádření ani právní kvalifikací skutku v obžalobě soud není vázán, když povinnost soudu rozhodnout o žalovaném skutku neznámá povinnost převzít z obžaloby zcela popis skutku. Požadavek ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř., podle něhož soud může rozhodnout jen o skutku uvedeném v žalobním návrhu, totiž neznámá, že musí jít o naprostou shodu žalobního návrhu s výrokem rozsudku, neboť některé skutečnosti uvedené v žalobním návrhu mohou odpadnout a naproti tomu některé mohou přibýt, přičemž skutek, který je předmětem trestního řízení, projednává soud v celé šíři. Lze proto přihlížet i ke změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci před soudem. Vyplývá to např. z ustanovení § 221 odst. 1 tr. ř., podle něhož ukazují-li výsledky hlavního líčení na podstatnou změnu okolností případu (tedy skutkových okolností), může soud věc vrátit státnímu zástupci k došetření, jen je-li k objasnění věci třeba dalšího šetření. Z toho nutno dovodit (argumentum a contrario), že v případě, kdy není třeba takového dalšího šetření, protože věc byla po skutkové stránce objasněna např. důkazy provedenými u hlavního líčení, je soud oprávněn převzít do svých skutkových zjištění i takové změny okolností případu v rámci téhož skutku, pokud se tím nemění přímo podstata skutku. Protože podstatu skutku lze spatřovat především v jednání pachatele a v následku, který jím byl způsoben, bude totožnost skutku zachována, bude-li zachována alespoň buď totožnost jednání, nebo totožnost následku.

Totožnost skutku tedy nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek mj. i co do času spáchání, když jinak totožnost jednání zůstala zachována; při neshodě mezi jednáním uvedeným v obžalobě a tím, které vyšlo najevo v hlavním líčení, může udržovat totožnost skutku

totožnost způsobeného následku. Týkají-li se změny, k nimž došlo v důsledku dokazování při hlavním líčení, skutečností, které ve svém souhrnu tvoří jednání, bude zachována totožnost skutku, jestliže jednání vylíčené v obžalobě a jednání po změnách, k nimž došlo v hlavním líčení, budou alespoň částečně totožná (tedy i např. v částečné shodě časového vymezení), a totéž platí, pokud jde o následek. Taková shoda musí být zachována i ve vztahu ke skutku, pro který bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. (srov. zejména rozhodnutí pod č. 6/1962, č. 19/1964, č. 9/1972, č. 64/1973 a č. 52/1979 Sb. rozh. tr.). Je tedy zřejmé, že skutek, o kterém rozhodovaly soudy obou stupňů, je totožný se skutkem vymezeným v usnesení o zahájení trestního stíhání, protože jednak byla zachována totožnost následku a jednak byl skutek v usnesení o zahájení trestního stíhání popsán tak, že bylo zřejmé, ohledně jakého konkrétního skutku se vede trestní řízení.

Podle § 89 odst. 3 tr. zák. je pokračováním v trestném činu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Za pokračování v trestném činu je pak možno považovat uskutečňování zákonem zakázaného jednání, které stále a opětovně naplňuje skutkovou podstatu téhož, tedy jednoho trestného činu.

Jak již bylo zmíněno, předmětem trestního stíhání je určitý skutek. Podle § 12 odst. 12 tr. ř. se každý dílčí útok pokračujícího trestného činu považuje za samostatný skutek. To znamená, že orgán činný v trestním řízení vede trestní stíhání o skutku (dílčím útoku pokračujícího trestného činu) vymezeném v usnesení o zahájení trestního stíhání. Podle Nejvyššího soudu je z popisu skutku uvedeného v usnesení o zahájení trestního stíhání patrné, že trestní stíhání obviněného C. H. T. bylo zahájeno jen pro jediný samostatný skutek, nikoliv pro více dílčích útoků jednoho trestného činu spáchaného za podmínek pokračování v trestném činu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák., a skutek byl též dostatečně určitě specifikován, byť neobsahoval z důvodů výše vyložených veškeré skutečnosti, které jsou popsány ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu. Tyto skutečnosti, tj. upřesnění doby spáchání skutku a přesné označení osoby, které obviněný prodával omamnou látku heroin, byly totiž zjištěny až v dalším průběhu přípravného řízení a do popisu skutku byly zahrnuty proto, aby byl skutek přesně označen, a odpovídal tak ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř. Z popisu skutku je tedy zřejmé, že se nejedná o další dílčí útok pokračujícího trestného činu, pro nějž by bylo nutné podle § 160 odst. 5 tr. ř. zahajovat trestní stíhání ve smyslu § 160 odst. 1 tr. ř. Jednalo se tedy o jediné jednání pachatele vztahující se k trestněprávně relevantnímu následku, které nebylo možno rozdělit na jednotlivé dílčí útoky pokračujícího trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud z těchto důvodů shledal, že napadené rozhodnutí, ani řízení, které mu předcházelo, netrpí vytýkanými vadami, a proto odmítl dovolání obviněného C. H. T. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.